

Η Δια Χριστόν Σαλή Ερिकाίτη μας έλεγε “Συχνά προφέρει αυτή την φράση για τον π. Παΐσιο: “Αυτός μας βλέπει, αλλά εμείς δεν μπορούμε να τον ιδούμε. Διότι είμεθα τυλιγμένοι μέσα στην ομίχλη των παθών μας”.

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Ορθόδοξη πίστη](#)

Η φιλακόλουθη κοσμοκαλόγρια

Στα Γιάννενα ζει ακόμη μία αγωνίστρια της πνευματικής ζωής: ή Ερिकाίτη. Δεν αφήνει ακολουθία, μνήμη αγίου, αγρυπνία. Με ένα ταγάρι στον ώμο, με αγιασμό και βιβλία ή διά Χριστόν σαλή των Ιωαννίνων καθημερινώς θα παρακολούθηση τον όρθρο και τον εσπερινό. Έχασε τον όρθρο και τον εσπερινό; Έχασε την ήμερα. Και μάλιστα ζητάει μετ' επιμονής την ακολουθία του όρθρου ή του εσπερινού να την τελεί ό ιερεύς.

Όταν γίνεται αγρυπνία παρούσα και ή Έρिकाίτη. Τελειώνει ή αγρυπνία, αλλά ή φιλακόλουθη ψυχή της δεν αναπαύεται. Μετά την ολονυκτία θα πάει το πρωί σ' ένα άλλον ιερό Ναό. Θα καθίσει στα προπύλαια, κάτω στα σκαλοπάτια και θα περιμένει να άνοιξη ό Ιερός Ναός για να παρακολούθηση και εκεί τον Όρθρο και την Θεία Λειτουργία.

Όταν ζούσε ό αείμνηστος πατήρ Παΐσιος και ασκήτευε στην Ιερά Μονή Στομίου Κονίτσης πήγαινε και εκείνη να λειτουργηθεί. Κάποτε την ακολούθησε μία αρκούδα έως την Πύλη της Μονής. Το ανέφερε στον π. Παΐσιο νομίζοντας ότι επρόκειτο για σκύλον. Εκείνος όμως κατάλαβε ότι δεν ήταν σκύλος, αλλά αρκούδα. Τόση αρετή έχει ή ψυχή ώστε και τα

άγρια ζώα την πλησιάζουν.

Τον π. Παΐσιο τον φιλοξένησε στην οικία της επί τρεις μήνες όταν έκανε εγχείρηση στον πνεύμονα και τον περιποιήθηκε ιδιαιτέρως. Ο π. Παΐσιος εσέβετο πολύ την μητέρα της Ερिकाίτης.

Ήταν ελεήμων. Οι δικοί της δεν της επέτρεπαν να δίνει ελεημοσύνη, αλεύρι κ.λπ.

Ο π. Παΐσιος —κατόπιν συνεννοήσεως— απασχολούσε την μητέρα της Έρिकाίτης και η Έρिकाίτη έδινε το αλεύρι στους πτωχούς, οι όποιοι ήρχοντο με τα ζώα τους.

Είχαν οι δικοί της ένα βαρέλι με κρασί. Περνούσε ένας πτωχός και η Έρिकाίτη έτρεξε να πάρει με ένα δοχείον και για να τον προλάβει να μη αναχώρηση ό πτωχός, από την βιασύνη της, άφησε ανοικτή την κάνουλα του βαρελιού. Το κρασί χύθηκε. Τότε οι δικοί της, της κήρυξαν τον πόλεμο.

Από την αγανάκτηση των δικών της αναγκάσθηκε να φύγει. Ήργάσθη εθελοντικά στην παιδόπολη της Κονίτσης, αν και κατήγετο από αρχοντική οικογένεια. Είχε μία «κάπα» μακριά και έβαζε κάτω από την κάπα φαγητά και τρόφιμα και τα έδιδε ελεημοσύνη.

Τα λεωφορεία της γραμμής την γνώριζαν και την έπαιρναν. Ποτέ δεν χρησιμοποιεί μέσον συγκοινωνίας. Κινείται με «Οτοστόπ». Ποτέ δεν φοράει κάλτσες. Θα την δεις να κινείται με ένα ζευγάρι μπότες. Φοράει τα ίδια ρούχα. Ακόμα δεν παίρνει και την συγκοινωνία. «Γιατί να το δώσω το εισιτήριο; Κάποιο παιδάκι θα πεινά», λέει.

Στην Θεία Λειτουργία τον περισσότερο χρόνο είναι γονατιστή.

Αγαπάει ιδιαιτέρως τον άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ. Είναι κι αυτός σαν κι έμένα: καμπούρης, λέει. Πράγματι, έχει τόσο πολύ καμπουριάσει, πού μετά πολλής βίας ανασηκώνει το κεφάλι της να πάρει τη Θεία Μετάληψη.

Συχνά προφέρει αυτή την φράση για τον π. Παΐσιο: “Αυτός μας βλέπει, αλλά εμείς δεν μπορούμε να τον ιδούμε. Διότι είμεθα τυλιγμένοι μέσα στην ομίχλη των παθών μας».

Στον πόλεμο τους πήραν όμηρους. Την πήραν κι' εκείνη όμηρο. Μαζί της έφερνε αγιασμό, αντίδωρο κ.λπ.

Οι κάτοικοι της Κονίτσης έλεγαν. Έχομεν τρεις τρελούς: Τον Παΐσιο, την Έρिकाίτην και ένα Τούρκο τρελό». Αλλά οι δύο πρώτοι ήσαν σαλοί = τρελοί διά Χριστόν.

Ή Έρिकाίτη είναι ό άνθρωπος της παρηγοριάς και της προσευχής. Ό άνθρωπος ό ταπεινός, ό όποιος προσεύχεται για όλον τον κόσμο. Άνθρωπος από εκείνους τούς ανθρώπους, «ων ουκ εστίν άξιος ό κόσμος». Από εκείνους τούς ανθρώπους, οι όποιοι είναι το «άλας της γης», το αλάτι της κοινωνίας.

Είχε πει ότι κατά την εποχή του Αντίχριστου οι άνθρωποι του Θεού θα ζουν σαν «πεταλουδίτσες».

Όταν δούλευε στην παιδόπολη του Ζηρού την ρώτησαν πώς ξυπνούσε το πρωί για να πάει στα παιδιά χωρίς ξυπνητήρι και απαντούσε:

«Άφηνα το παράθυρο ανοικτό και κρύωνα για να ξυπνήσω και να πάω στα παιδάκια».

Σέ όλα τα προσκυνητάρια ανάβει τα καντηλάκια. Όταν έβλεπε ότι τα σπέρτα δεν άναβαν, σταματούσε τα αυτοκίνητα να ζητήσει σπέρτα.

Ταύτα πάντα μου ανέφεραν με σεβασμό πολύν για το ταπεινό πρόσωπον της το ζεύγος Λαγού Γεώργιος και Αλεξάνδρα, καθηγητής και καθηγήτρια του Πανεπιστημίου των Ιωαννίνων.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΠΛΟΙ ΚΑΙ ΑΠΛΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ ΚΟΤΣΩΝΗΣ. 2000

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr